

חיבה לפרות

כבר בהכשרה עבדתי ברפת, נמשכתי לעבודה זו מתוך חיבה לפרות; בתחילה הכניסו אותי רק לעזרה. היתה אז תקופה של רומנטיקה. אני זוכר כיצד הלכנו להעיר בבוקר את החברים לעבודה וזה לקח זמן רב עד שהם התעוררו. לא פעם התעופפה נעל על זה שהעיר חבר עצבני, שלא הבין למה מעירים אותו באמצע הלילה כאשר החושך מכסה הכול. העבודה היתה קשה, עבדו שעות רבות שהשתרעו ע"פ כל היום בהפסקות קטנות. כאשר היתה לי הפסקה בשעות הצהריים הלכתי לישון במקלט, כי גרתי בצריף, שם היה חם ומחניק. לא פעם כשלו הרגלים, עבדנו חודשים ללא שבת. היה קשה, אך התקופה זכורה לי לטובה. היתה רוח חברית בין אנשי הצוות שאהבו את העבודה וראו ברכה בעמלם. כדי להמחיש את המצב הקשה אספר מקרה שקרה לי, יום אחד קיבלתי ידיעה מהסוכנות בירושלים שהורי ניצלו בגיטו טרוזינשטט והם נמצאים בחיים. נגשתי לחברה שהיתה בסידור העבודה וביקשתי יום שבת כדי לעלות ירושלימה. היא השיבה לי שאין הדבר ניתן לביצוע. הלכתי למזכירות וגם שם הם השיבו פני ריקם. כך נסעתי רק לאחר שבועיים ואז התברר שהידיעה היתה מוטעית. זה מבליט כמה קשה היה המצב ואיזו מצוקה היתה אז ברפת. הייתי מומחה לפרות קשות וזוכר אני בכמה מכות זיכתה אותי "פראית". הרבה פעמים נקראתי לעזרה לרפתות השונות.

כשהוקם המכון, לאט לאט נתחלקו התחומים. נשארתי עם העגלים שלי. התחלתי ב 5 עגלים וקיבלתי את רפת ג' ומספרם הלך וגדל. העבודה היתה קשה, כי הכל נעשה בידיים. אחרי שפינו את רפת ד' קיבלתי גם אותה. זאת היתה בשבילי התקדמות גדולה. הטרקטור נכנס פנימה והעבודה נעשתה הרבה יותר קלה.

יותר מאוחר הוחלט לבנות סככה לעגלים וזה היה ממש "גן עדן" בשבילם. אמנם גם שם נעשו כמה שגיאות אך אין להשוות למה שהיה קודם. זה ענף מכניס ויש לקוות שהוא עוד יעלה.

את עבודתי ברפת התחלתי בשנת 1940, את הכשרתי קיבלתי בדניה, ברפתות של איכרים בעלי 25 ראש בקר. השיטות שלהם נחשבו למודרניות ולמדתי שם הרבה. הנקיון שם היה יוצא מהכלל. אנחנו חלבנו בידיים, אך היו כבר אז רפתות שחלבו במכונות ניידות. לעבודה ביגור הכניס אותי מנחם וטרהן. את העבודה בחליבה ידעתי כמובן מקודם. הלימוד התיאוריטי נמשך אצלי זמן רב, הואיל ולא ידעתי את השפה העברית. בהתחלה לא היו לפרות שמות וזה חייב הכרה אישית של כל פרה ופרה לפי הסימנים, זה חייב גם התמצאות ונסיון.

כיום אני רואה את התמסרותם של החברים הצעירים לרפת, עובדים ונושאים בעול שנים רבות ומכירים את כל הבעיות. נכון שהם לא רבים ותמיד עומד ענף זה בפני הבעייה של חוסר עובדים, כי תנאי העבודה בו קשים ובלתי רגילים בהשוואה לשאר הענפים.

יוסף לוסטיג

(מתוך ספר יגור)